

Sygn. akt II W 201/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świąg

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 czerwca 2020 roku oraz w dniu 14 lipca 2020 roku

sprawy R. B., syna S. i L. z domu B.

urodzonego (...) w N.

obwinionego o to, że:

w dniu 26 sierpnia 2019 r. ok. godz. 18:00 w N. przy ul. (...) dokonał umyślnego uszkodzenia mienia w postaci rozbicia murku betonowego o szerokości ok. 5 cm w wyniku czego powstały straty w wysokości 100 zł na szkodę M. i M. W. (1)

tj. o wykroczenie z art. 124 § 1 kw

I. uznaje obwinionego R. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 124 § 1 kw i za to na mocy tego przepisu wymierza obwinionemu karę grzywny w kwocie 100 (stu) złotych;

II. na zasadzie art. 119 § 1 k.p.s.w. zasądza od obwinionego R. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa

Sygn. akt II W 201/20

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 21 lipca 2020 roku

R. B. został oskarżony o to, że w dniu 26 sierpnia 2019 roku ok. godziny 18:00 w N. przy ul. (...) dokonał umyślnego uszkodzenia mienia w postaci rozbicia murku betonowego o szerokości 5 cm w wyniku czego powstały straty w wysokości tj. o wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

R. B. jest właścicielem działki przy ulicy (...). Przedmiotowa nieruchomość graniczy z działką, na której posadowiony jest budynek mieszkalny nr (...) stanowiący własność małżeństwa M. i M. W. (1).

Dowody :

częściowo wyjaśnienia obwinionego R. B. k. 18, k. 41

Zeznania świadka M. W. (2) k. 5, k.42

Zeznania świadka M. W. (1) k. 7, k. 42

Wydruki z portali internetowych dotyczące wzajemnego położenia ww. nieruchomości k. 38-40

Dokumentacja fotograficzna miejsca zdarzenia k. 45-46, 48-49

Mapa geodezyjna do celów projektowych nr 480/9 k. 51-52

Na granicy przedmiotowych działek R. B. wznosił ogrodzenie. Ogrodzenie to jest wzniesione na betonowej podmurówce. Podmurówka wykonana przez R. B. jest styczna z słupkiem geodezyjny mającym na celu wytyczenie granicy pomiędzy przedmiotowymi działkami. Również działka małżeństwa W. jest ogrodzona. Pomiedzy tymi ogrodzeniami istnieje wolna przestrzeń około 5 centymetrów.

Dowody :

częściowo wyjaśnienia obwinionego R. B. k. 18, k. 41

Zeznania świadka M. W. (2) k. 5, k.42

Zeznania świadka M. W. (1) k. 7, k. 42

Zeznania świadka J. C. k.14

Zeznania świadka G. K. k. 12

Dokumentacja fotograficzna miejsca zdarzenia k. 45-46, 48-49

Decyzja Miejskiego Zarządu Dróg k. 50

R. B. i M. oraz M. W. (3) są ze sobą silnie skonfliktowani. Między sąsiadami dochodziło już wcześniej do wielu nieporozumień sąsiedzkich. Jednym z powodów tego konfliktu sąsiedzkiego jest woda opadowa, która spływa z działki stanowiącej własność R. B. na działkę małżeństwa W..

Dowody :

częściowo wyjaśnienia obwinionego R. B. k. 18, k. 41

Zeznania świadka M. W. (2) k. 5, k.42

Zeznania świadka M. W. (1) k. 7, k. 42

Zeznania świadka J. C. k.14

Zeznania świadka G. K. k. 12

26 sierpnia 2019 roku w godzinach przedpołudniowych M. W. (1) dokonał budowy betonowego murku przez co połączył swoje ogrodzenie z ogrodzeniem obwinionego. M. W. (1) dokonał tej czynności, ażeby uniemożliwić spływ wody opadowej na jego działkę poprzez nieruchomość R. B..

Dowody :

Zeznania świadka M. W. (2) k. 5, k.42

Zeznania świadka M. W. (1) k. 7, k. 42

Tego samego dnia w godzinach popołudniowych R. B. dostrzegł, iż M. W. (1) dołączył się ze swoim ogrodzeniem to postawionego przez niego wcześniej płotu. W reakcji na to zachowanie sąsiada, R. B. wziął do ręki młotek i zniszczył urządzenie wzniesione przez sąsiada na szerokości 5 centymetrów, stanowiące uprzednią przerwę między tymi ogrodzeniami.

Dowody :

częściowo wyjaśnienia obwinionego R. B. k. 18, k. 41

Zeznania świadka M. W. (2) k. 5, k.42

Zeznania świadka M. W. (1) k. 7, k. 42

Zeznania świadka J. C. k.14

Zeznania świadka G. K. k. 12

Na skutek działania obwinionego M. i M. W. (1) ponieśli straty w wysokości 100 złotych. Z uwagi na wieloletni konflikt z sąsiadem pokrzywdzeni postanowili zadzwonić na policję. Na miejsce zdarzenia przyjechali funkcjonariusze policji G. K. i J. C., którzy stwierdzili zniszczenie przedmiotowego murku.

Dowody :

Zeznania świadka M. W. (2) k. 5, k.42

Zeznania świadka M. W. (1) k. 7, k. 42

Zeznania świadka J. C. k.14

Zeznania świadka G. K. k. 12

R. B. ma 48 lat. Obwiniony jest obywatelem polskim. R. B. prowadzi działalność gospodarczą z tytułu czego osiąga miesięcznie dochody w granicach (...) - 15000 złotych. Obwiniony nigdy nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Obwiniony R. B. ma na utrzymaniu jedno dziecko w wieku 13 lat i jest właścicielem nieruchomości, na której położony jest dom jednorodzinny oraz 7 samochodów, w tym 5 pojazdów ciężarowych

Dowody :

wyjaśnienia obwinionego R. B. k. 18, k. 41 w zakresie danych osobopoznawczych

R. B. w trakcie czynności wyjaśniających przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu zwracając jednakowoż uwagę, iż działał on w ramach obrony koniecznej i jego zachowanie było podjęte w celu uniemożliwienia sąsiadom zniszczenia jego ogrodzenia. W sprzeciwie od wyroku nakazowego R. B. wskazał, iż zachowanie M. i M. W. (2) polegało na zajęciu jego nieruchomości. Obwiniony powoływał się na art. 144 k.c. zobowiązujący właścicieli nieruchomości do powstrzymania się od działań, które zakłóciłyby sąsiednim nieruchomościom ich własność. Natomiast w toku postępowania jurysdykcyjnego R. B. konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, wskazując iż jego działanie polegać miało na obronie koniecznej swego stanu posiadania. Co prawda obwiniony przyznał się, iż inkryminowanego dnia w godzinach popołudniowych zniszczył urządzenie postanowione przez jego sąsiada. Niemniej jednak ową aktywność R. B. tłumaczył, faktem iż jego sąsiedzi w sposób nielegalny dołączyli się do jego ogrodzenia, nie mając na to stosownego pozwolenia. Sąd Rejonowy oceniając depozycje procesowe złożone przez R. B. zwrócił uwagę, iż pomiędzy stronami przedmiotowego konfliktu nie ma sporu co do samego przebiegu zdarzeń faktycznych w dniu 26 sierpnia 2019 roku. Tym samym brak było powodów do podważenia wiarygodności wyjaśnieniom R. B. w powyższym zakresie. Sąd Rejonowy nie dał natomiast wiary oświadczeniom wiedzy obwinionego w zakresie jakim podawał on, iż urządzenie posadowione przez M. W. (1) znajdowało się na terenie należącej do niego nieruchomości. Twierdzenia R.

B. w tym zakresie są sprzeczne nie tylko z depozycjami małżeństwa W., lecz także włączoną do materiału dowodowego dokumentacją fotograficzną, z której w sposób jednoznaczny wynika, iż podmurówka ogrodzenia obwinionego jest co najmniej styczna (jak nie wykracza) poza słupek graniczny wyznaczający w terenie granice przedmiotowych działek. Również z przedłożonej przez obwinionego decyzji Miejskiego Zarządu Dróg wynika, iż uzyskał on zezwolenie na lokalizację ogrodzenia w granicach działki. Tym samym z uwagi na fakt wykonania tej decyzji przez obwinionego niemożliwym byłoby, ażeby urządzenie posadowione przez obwinionego miało te granice przekroczyć. Natomiast w pozostałym zakresie wyjaśnienia R. B. były zbieżne z oświadczeniami wiedzy M. i M. W. (1). W szczególności R. B. nie kwestionował, iż przedmiotowy betonowy murek został postawiony inkryminowanego dnia w godzinach porannych, podczas gdy on dokonał jego zniszczenia popołudniu. Podobnie R. B. w żaden sposób nie kwestionował wartości przedmiotowego urządzenia, zgodnie podaną przez pokrzywdzonych. W związku z powyższym Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie w dużej części oparł się na wyjaśnieniach obwinionego, jedynie z wyłączeniem ich wiarygodności w zakresie jakim R. B. podawał, iż pas ziemi zajęty przez zniszczony murek stanowił jego własność.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania złożone przez pokrzywdzoną M. W. (2). Jej zeznania należy uznać jako jasne, spójne i logiczne oraz koherentne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. W szczególności należy zauważyć, iż świadek zeznawała w sposób rzeczowy precyzyjnie opisując powody, dla których zdecydowali się postawić owo urządzenie. Nadto świadek M. W. (2) zeznawała w sposób szczery wyraźnie separując zdarzenia, których była bezpośrednim świadkiem o zdarzeń, co do których wiedze powzięła ze słyszenia. W tej mierze należy zwrócić uwagę, iż M. W. (2) oświadczyła, iż w chwili zniszczenia przedmiotowego murku pozostawała w domu, a przebieg aktywności obwinionego zna z relacji jej męża. W tym miejscu warto również zwrócić uwagę, iż obwiniony w żaden sposób nie kwestionował wartości zniszczonego przez siebie urządzenia, a podana przez pokrzywdzoną suma pieniężna pozostaje zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Stąd też zeznania świadka M. W. (2) przysłużyły się do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Brak było także podstaw do podważenia przydatności depozycji złożonych przez M. W. (1). Świadek ten w sposób konkretny opisał dokładny przebieg przedmiotowego zdarzenia, umiejscawiając aktywność swoją i oskarżonego zarówno w miejscu jak i czasie. Jego zeznania należy ocenić jako szczerze i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych. W szczególności świadek w żaden sposób nie wyolbrzymiał wyrządzonej działaniem obwinionego szkody. Sąd zwrócił dostrzegł także, iż relacja M. W. (1) dotycząca przebiegu inkryminowanego zdarzenia pozostaje zgodna z oświadczeniami wiedzy R. B.. Nadto oceniane zeznania nie zawierają żadnych zarówno wewnętrznych jak i zewnętrznych sprzeczności i są koherentne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku tego procesu. Co więcej oświadczenia wiedzy M. W. (1) dotyczące motywów postawienia tego urządzenia są zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, w tym także w kontekście wieloletniego konfliktu sąsiedzkiego między pokrzywdzonymi, a obwinionym. Tym samym Sąd ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie oparł się także na zeznaniach M. W. (1).

Za w pełni wiarygodne należało uznać również depozycje złożone w toku czynności wyjaśniających przez funkcjonariuszy policji J. C. i G. K.. Świadcowi ci są osobami całkowicie obcymi dla stron, a swoją wiedzę odnośnie tego zdarzenia powzięli w wyniku wykonywania czynności służbowych. W toku procesu nie ujawniły się także żadne inne okoliczności sugerujące, iż świadkowie ci w jakikolwiek sposób są zaangażowani w spór między pokrzywdzonymi, a obwinionym. Nadto co szczególnie istotne zeznania tych świadków pozostawały zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku procesu, a ich treść ich relacji w żaden sposób nie była kwestionowana przez obwinionego czy pokrzywdzonych, którzy to zgodzili się na wprowadzenie tych zeznań do procesu poprzez ich ujawnienie. Tym samym Sąd przy rekonstrukcji stanu faktycznego pomocniczo posłużył się przedmiotowymi oświadczeniami wiedzy.

Za w pełni wiarygodne należało także uznać nieosobowe źródła dowodowe włączone w krąg materiału dowodowego w tym postępowaniu, a to w szczególności :

- dokumentację fotograficzną miejsca zdarzenia, na której uwidoczniono słupek graniczny oddzielający sporne nieruchomości. Owa fotografie w żaden sposób nie były kwestionowane przez uczestników procesu

- wydruki z portali internetowych wskazujące położenie przedmiotowych nieruchomości względem siebie, których treść także nie była przedmiotem zastrzeżeń obwinionego czy pokrzywdzonych

- kopię decyzji Miejskiego Zarządu Dróg, który to dokument został sporządzony przez podmiot do tego kompetentny w przepisanej przez prawo formie, z której to decyzji wynika pośrednio, iż ogrodzenie wybudowane przez R. B. znajduje się w granicy działek. Przedmiotowy dokument także nie był przedmiotem zastrzeżeń, którejkolwiek ze stron procesu

- mapę geodezyjną do celów projektowych, z której to mapy wynika pośrednio przebieg granicy między spornymi działkami ewidencyjnymi. Treść tego dokumentu także nie nasuwa podejrzeń jakiegokolwiek manipulacji ze strony obwinionego. Niemniej jednak zważywszy na skale w jakiej przedmiotowa mapa została sporządzona jej przydatność dla celów tego postępowania jest ograniczona, zwłaszcza w porównaniu z dokumentacją fotograficzną, na której to doskonale widać położenie ogrodzenia obwinionego względem geodezyjnych słupków granicznych.

W związku z powyższym również powyższe dokumenty zostały uznane przez Sąd za przydatne do poczynienia powyższych ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Zgodnie z treścią art. 124 § 1 k.w. kto cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 500 złotych podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Przedmiotowy przepis tworzy wykroczenie powszechne tj. takie, które może popełnić każda osoba zdolna do ponoszenia odpowiedzialności za wykroczenia, skutkowe tj. takie to spełnienia, którego niezbędna jest relewantna zmiana w otaczającej nas rzeczywistości. Nie ulega więc wątpliwości, iż w realiach przedmiotowej sprawy obwiniony R. B. był podmiotem zdolnym do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Podobnie nie ulega wątpliwości, iż na skutek aktywności obwinionego zniszczeniu uległo urządzenie w postaci betonowego murku tj. nastąpiło zniszczenie rzeczy. Wobec nie budzących wątpliwości Sądu oświadczeń pokrzywdzonych, która w żaden sposób nie była kwestionowana przez R. B. wartość przedmiotowego urządzenia wynosiła 100 złotych. Tym samym owego zdarzenia nie można było kwalifikować jako przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. z uwagi na wartość zniszczonego mienia nie przekraczającą ustanowionego przez ustawodawcę progu kontrowencjonalizacji tj. kwoty 500 złotych.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowego procesu miało ustalenie czy ów betonowy murek wzniesiony przez obwinionego R. B. spełniał znamię rzeczy cudzej, które to znamię stanowi okoliczność modalizującą przedmiotowe wykroczenie. W tym miejscu należy jednakże zaznaczyć, iż jak zgodnie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak także w pracach jurejurisprudencji powyższy przepis chroni nie tylko własność w brzemieniu rozumianym adekwatnie do przepisów kodeksu cywilnego, lecz także posiadanie danej rzeczy będące przeciw stanem faktycznym. Przekładając powyższe stwierdzenie na użytek niniejszej sprawy należało zauważyć, iż przedmiotowe urządzenie niewątpliwie było w posiadaniu M. W. (1) i jego żony. W tej materii trzeba jedynie wskazać, iż to pokrzywdzony skonstruował ten murek, jak również co szczególnie istotne owo urządzenie znajdowało się poza linią ogrodzenia wzniesionego przez obwinionego, które to ogrodzenie stanowiło swoistą manifestację posiadania terenu nim otoczonego. E. nieruchomość poza murkiem nie znajdowała się w widocznym posiadaniu obwinionego. Nadto przedmiotowe urządzenie w sposób nie budzący wątpliwości miało służyć realizacji celów pokrzywdzonych tj. uniemożliwienia spływania wód opadowych z działki (...) na działkę (...). Abstrahując od powyższych okoliczności wskazujących na fakt, iż R. B. swoim działaniem niewątpliwie naruszył posiadanie pokrzywdzonych, Sąd Rejonowy ocenił, iż przedmiotowe urządzenie stanowiło własność M. i M. W. (1). Powyższa konstatacja bierze się wprost z analizy dokumentacji zdjęciowej włączonej w krąg materiału dowodowego. Z przedmiotowych dokumentacji fotograficznych wynika niezbicie, iż podmurówka ogrodzenia R. B. znajduje się co najmniej (o ile nie wykracza poza nią) w granicy przedmiotowej nieruchomości. Wniosek ten Sąd powziął z uwagi na widoczny na tych fotografiach geodezyjny słupek graniczny. Dodatkowo warto zwrócić uwagę na treść decyzji Miejskiego Zarządu Dróg, który to organ wydał obwinionemu zezwolenie na usytuowanie ogrodzenia w granicy działek. Tym samym Sąd Rejonowy zważył, iż owa przerwa między ogrodzeniami, następnie zabudowana przez rzeczony murek stanowiła część nieruchomości stanowiącej własność pokrzywdzonych. E. z uwagi na zasadę superficies solo cedit wyartykułowaną w treści art.

48 k.c. i art. 191 k.c. przedmiotowe urządzenie stanowiło własność pokrzywdzonych. Stąd też ów betonowy murek stanowił desygnat pojęcia cudzej rzeczy stanowiącej znamię wykroczenie stypizowanego w art. 124 § 1 k.w. W związku z powyższym Sąd Rejonowy stwierdził, iż zachowanie R. B. wypełniło znamiona przedmiotowe zarzucanego mu wykroczenia.

Podobnie Sąd Rejonowy zważył, iż inkryminowana aktywność obwinionego wypełniła znamiona podmiotowe tego wykroczenia. W tym miejscu należy zauważyć, iż owo wykroczenie może zostać popełnione tylko i wyłącznie w sposób umyślny. Tym samym sprawca tego wykroczenia musi mieć co najmniej świadomość możliwości realizacji jego znamion i na to się godzić. Przedkładając powyższe stwierdzenia na grunt przedmiotowego procesu Sąd Rejonowy ocenił, iż R. B. działał co najmniej z zamiarem wynikowym zniszczenia cudzej rzeczy. Okoliczność ta wynika z faktu, iż obwiniony doskonale wiedział, iż uzyskał zezwolenie na posadowienie ogrodzenia w granicy, co więcej doskonale orientował się z położenia tego ogrodzenia względem słupka geodezyjnego. Stąd też należy przyjąć, iż obwiniony w aspekcie intelektualnym z pewnością miał świadomość możliwości tego, że przedmiotowe urządzenie znajduje się na cudzym gruncie i jednocześnie posiadając taką wiedzę godził się na zniszczenie cudzej rzeczy. Nadto nie ulega żadnej wątpliwości, iż R. B. doskonale wiedział, iż ów murek znajduje się w posiadaniu pokrzywdzonych z powodów wymienionych w powyższym akapicie. Tym samym przy przyjęciu, iż art. 124 § 1 k.w. chroni nie tylko własność lecz także posiadanie rzeczy należało stwierdzić, iż R. B. działał w zamiarze bezpośrednim zniszczenia murku będącego w posiadaniu innej osoby. W związku z powyższym Sąd Rejonowy stwierdził, iż zachowanie obwinionego wypełniło znamiona podmiotowe wykroczenia z art. 124 § 1 k.w.

Z uwagi na podnoszoną przez obwinionego w toku rozprawy głównej jak i w mowie końcowej kwestie działania w obronie koniecznej, Sąd Rejonowy zobligowany był do zbadania czy owo zachowanie obwinionego, które wyczerpało znamiona przedmiotowe i podmiotowe tego wykroczenia nie zostało popełnione w warunkach powyższego kontraktu tj. okoliczności wyłączającej bezprawność zachowania.

Zgodnie z art. 15 k.w. nie popełnia wykroczenia, kto w obronie koniecznej odpiera bezpośredni bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro chronione prawem. W tej materii Sąd Rejonowy zwraca uwagę, iż dla przyjęcia powyższego kontraktu niezbędne jest ażeby aktywność obwinionego wypełniająca znamiona wykroczenia została popełniona w celu odparcia bezpośredniego i bezprawnego zamachu. W ocenie Sądu Rejonowego w okolicznościach niniejszej sprawy zachowania M. i M. W. (2) nie można uznać za bezprawne. Natomiast reakcję obwinionego należy uznać za spóźnioną tj. niemieszczącą się w pojęciu bezpośredniości zamachu na dobro prawne tzw. eksces ekstensywny.

Rozwijając pierwszy z wyartykułowanych powyżej powodów, dla których działanie obwinionego nie mogło zostać uznane za działanie w obronie koniecznej należało zważyć, iż wbrew argumentacji obwinionego M. i M. W. (2) nie musieli uzyskać zgody/pozwolenia na postawienie tego rodzaju ogrodzenia. Aktualnie obowiązujące przepisy Prawa Budowlanego zostały poddane nowelizacji w 2015 roku. Tym zmianom znacznie uprościła się procedura budowy małych i nieskomplikowanych obiektów budowlanych, w tym ogrodzeń. Zgodnie z treścią nowelizacji ustawy z dnia 20 lutego 2015 o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw możliwa jest budowa ogrodzeń o wysokości do 2,20 m od poziomu terenu bez konieczności dopełnienia żadnych formalności. W realiach przedmiotowej sprawy nie ulegało żadnym wątpliwości, iż betonowy murek wykonany przez M. W. (1) z uwagi na swoje gabaryty nie wymagał posiadania zezwolenia ze strony jakiegokolwiek organu administracyjnego. Przepisy prawa budowlanego w żaden sposób nie uzależniają możliwości dołączenia się do ogrodzenia sąsiada od jego zgody. Kwestie te są normowane przepisami prawa rzeczowego, w tym prawa sąsiedzkiego opisanymi w księdze drugiej kodeksu cywilnego. Przepisy te w żaden sposób nie uzależniają postawienia płotu w granicy nieruchomości od uprzedniej zgody sąsiada. W tej mierze warto mieć jedynie na względzie obowiązek dbania o zachowanie granicy między rozgraniczonymi działkami, gdyż ich przekroczenie może być podstawą roszczenia negatoryjnego, o którym mowa w art. 222 § 2 k.c. Niezasadna jest tym samym argumentacja obwinionego dotycząca jego obawy przed zniszczeniem jego kutego ogrodzenia przez działania sąsiadów. W tym miejscu należy również poczynić konstatacje, iż skoro R. B. zdecydował się na posadowienie tego ogrodzenia w granicy, mógł liczyć się z tym, że to samo będzie mógł uczynić jego kaźdoczesny sąsiad. W takim wypadku chcąc uchronić swoje ogrodzenie od ewentualnego uszkodzenia obwiniony winien posadzić je wewnątrz swojej działki. Niezasadna jest także argumentacja R. B.

wywodząca, iż małżeństwo W. winno posiadać stosowne zezwolenie adekwatnego do jego prawa wynikającego z decyzji administracyjnej nr (...). W pierwszej mierze należy zauważyć, iż decyzja ta zapadła jeszcze na tle poprzedniego stanu prawnego, a więc przed nowelizacją ustawy prawo budowlane z 2015 roku. Co więcej jak wynika z podanej w tej decyzji podstawę prawną jej wydania stanowił art. 35 ustawy o drogach publicznych i rozporządzenie ministra transportu i gospodarki morskiej w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, a więc powyższe regulacje dotyczą kwestii posadowienia ogrodzenia w granicy między nieruchomością, a pasem drogi publicznej. W ocenie Sądu nie sposób wymagań formalnych dotyczących zezwolenia na budowę ogrodzenia przy drodze publicznej nie można przenosić na innego rodzaju nieruchomości. Oczywistym jest bowiem, że tego rodzaju wymagania związane są z możliwością zapewnienia bezpieczeństwa i prawidłowego funkcjonowania transportu drogowego oraz komunikacji. Nadto Sąd Rejonowy dostrzega, iż motywem działania pokrzywdzonych była właśnie wywodzona z treści art. 144 k.c. obrona przed immisjami materialnymi z nieruchomości obwinionego w postaci spływającej wody opadowej. Tym samym Sąd Rejonowy w Nowym Sączu stwierdził, iż zachowanie pokrzywdzonych nie może zostać uznane za bezprawne, a tym samym reakcja obwinionego nie stanowiła obrony koniecznej.

Abstrahując od powyższej kwestii Sąd Rejonowy stwierdził, iż nawet przy przyjęciu bezprawności działań M. i M. W. (2), zachowania obwinionego nie można uznać za działanie w kontratybie obrony koniecznej z uwagi na brak bezpośredniości zamachu na dobro prawne obwinionego tj. wyjście poza granice temporalne tego kontraktu. W doktrynie prawa karnego wskazuje się, iż w przypadku przestępstw przeciwko mieniu z momentem zakończenia zamachu mamy do czynienia wraz z objęciem władztwa napastnika na cudzą rzecz czy też uszkodzeniem/zniszczeniem cudzej rzeczy. W takim przypadku jak opisano w komentarzu do art. 25 k.k. pod redakcją W. W. , zgodnie z którym w przypadku kradzieży dopuszczalne jest odpieranie zamachu na mienie od chwili zaboru do momentu odzyskania zagarniętej rzeczy. Taka optyka pozwalałaby na powołanie się na obronę konieczną temu, kto nawet po kilku dniach od chwili dokonania zaboru zauważy złodzieja ze skradzioną rzeczą i podejmie próbę jej odebrania. Zamach w przypadku kradzieży polega na zaborze i kończy się z chwilą jego dokonania. Nie można zasadnie twierdzić, że trwa on tak długo, jak długo złodziej znajduje się w posiadaniu skradzionej rzeczy. Trzeba pamiętać o tym, że również złodziejowi przysługuje ochrona posesoryjna (zob. art. 344 § 1 k.c.), a odebranie tego przedmiotu może nastąpić tylko przez właściwe organy państwowe i z zachowaniem procedur przewidzianych przez prawo. Zamach bezpośredni kończy się w momencie, gdy ustanie bezpośrednio niebezpieczeństwo naruszenia dóbr prawnych przez napastnika. Warto dodać, że nie oznacza to, iż zamachu już nie ma, ponieważ – co warto jeszcze raz podkreślić – zamach wskazuje na takie zachowanie człowieka, które zagraża dobrom chronionym przez prawo. W ocenie Sądu Rejonowego powyższą argumentację należy przenieść także na stan faktyczny mający miejsce w niniejszej sprawie, albowiem w chwili podjęcia działania przez R. B. istniał już pewien stan faktyczny, a obwiniony chcąc dochodzić swoich praw winien wystąpić na drogę postępowania cywilnego z roszczeniem obrony naruszonego posiadania. Nadto Sąd zważył, iż w przedmiotowej sprawie nie ulegało bowiem wątpliwości, iż w momencie rozpoczęcia niszczenia murku przez obwinionego owo urządzenie zostało już wybudowane, a więc jego zniszczenie przez R. B. w żaden sposób nie mogło uchronić jego ogrodzenia przed zniszczeniem na skutek dołączenia ogrodzenia sąsiadów. Co więcej podjęcie tego rodzaju aktywności mogło przyczynić się do zniszczenia tego „chronionego” mienia. Przyjęcie optyki zaprezentowanej przez obwinionego w mowie końcowej pozwoliłoby na samowolne niszczenie budynków posadowionych niezgodnie z przepisami prawa budowlanego, co jest sprzeczne nie tylko ze stosowną procedurą administracyjną, lecz także przepisami prawa cywilnego, a konkretnie art. 231 § 1 i 2 k.c, który to przepis uprawnia właściciela jedynie do odkupu urządzenia posadowionego na cudzej nieruchomości. W związku z powyższym należało uznać, iż w realiach niniejszej sprawy mieliśmy do czynienia z ekscysem ekstensywnym tj. działaniami podjętymi już po ustaniu bezpośrednio zagrożenia dla dobra prawnego. W ocenie Sądu Rejonowego jako bezpośredni zamach na dobro prawne obwinionego należałoby zakwalifikować jedynie czynności związane z posadowieniem tego urządzenia i to wtedy, abstrahując od kwestii bezprawności tego zamachu, R. B. mógłby powoływać się na działania w granicach obrony koniecznej. W tym miejscu należy zważyć, iż kodeks wykroczeń w przeciwieństwie do kodeksu karnego nie zna instytucji przekroczenia granic obrony koniecznej, ani co szczególnie istotne w kontekście poczynionych ustaleń

w zakresie braku bezprawności działania pokrzywdzonych, w owym akcie prawnym brak jest pojęcia błędu - urojenia okoliczności wyłączającej bezprawność czy winę tj. rozwiązania analogicznego do art. 29 k.k.

W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest też żadnych danych pozwalających na stwierdzenie, iż obwiniony działał w warunkach stanu wyższej okoliczności, czy też w innej anormalnej sytuacji wyłączającej jego winę. R. B. jest osobą dorosłą, prawidłowo funkcjonującą w społeczeństwie. W związku z powyższym obwiniony zdawał sobie sprawę z treści normy sankcjonowanej, zakazującej niszczenie cudzych rzeczy i mimo to motywowany sąsiedzkim konfliktem zdecydował się zniszczyć urządzenie skonstruowane przez pokrzywdzonego. W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest też jakichkolwiek danych pozwalających stwierdzić, iż w czasie inkryminowanego działania obwiniony znajdował się w stanie wyłączającym zdolność rozpoznania znaczenia czynu bądź pokierowania swoim postępowaniem. Dlatego też Sąd Rejonowy stwierdził, iż zachowanie R. B. było zawinione w świetle normatywnej teorii winy, a w niniejszej sprawie brak jest okoliczności umniejszających stopień owego zawinienia.

Sąd Rejonowy nie miał także wątpliwości, iż zachowanie obwinionego było społecznie szkodliwe. W tej mierze Sąd zwraca uwagę, iż R. B. zniszczył cudzą rzecz, którą pokrzywdzeni posadowili w celu ochrony swojej nieruchomości przed destrukcyjnym wpływem immisji z nieruchomości obwinionego. Nadto powyższe zachowanie zostało popełnione w warunkach konfliktu sąsiedzkiego, a zniszczona rzecz przedstawiała nie tylko wartość majątkową ale też użytkową. Nadto zachowanie obwinionego należy poczytać jako swego rodzaju samosąd, co także intensyfikuje stopień społecznej szkodliwości tego czynu. Stąd też Sąd Rejonowy uznał ten czyn za społecznie szkodliwy, przez co wypełnił on materialną definicję wykroczenia.

Zgodnie z powyższą argumentacją Sąd uznał obwinionego R. B. za winnego wykroczenia z art. 124 § 1 k.w.

Odnośnie orzeczenia o karze :

Wykroczenie z art. 124 § 1 k.w. zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności oraz karą aresztu. Sąd poprzestając na wymierzeniu obwinionemu kary grzywny miał na uwadze, iż jego inkryminowane działanie było podyktowane istniejącym konfliktem sąsiedzkim. Nadto R. B. jest osoba niekarana. W tutejszym sądzie oprócz przedmiotowej sprawy przeciwko obwinionemu toczyło się tylko jedno postępowanie w sprawie o wykroczenia o czy z art. 92 k.w, a więc wykroczenie przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Co więcej jak wynika z danych osobopoznawczych obwiniony jest osobą prawidłowo funkcjonującą w społeczeństwie, a przedmiotowa sprawa jest wynikiem nieporozumień sąsiedzkich. Tym samym Sąd Rejonowy wymierzył obwinionemu karę 100 złotych grzywny, która to kara stanowi pewien symbol naganności zachowania obwinionego i w ocenie Sądu przedmiotowa reakcja karna wraz z samym faktem istnienia prawomocnego wyroku uznającego powinna w adekwatny sposób powstrzymać obwinionego przed dalszym dokonywaniem tego rodzaju wykroczeń oraz normalizacji stosunków sąsiedzkich.

Natomiast w przedmiotowej sprawie brak było podstaw od odejścia od naczelnej zasady regulująca rozliczanie kosztów sądowych tj. zasady odpowiedzialności za wynik procesu. W tej mierze należy zwrócić uwagę, iż obwiniony jest osobą prowadzącą działalność gospodarczą i uzyskująca z tego tytułu wcale nie mały dochód. Za odstąpieniem od obciążenia obwinionego tymi kosztami nie przemawiały też względy słuszności. W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie II wyroku zasądził od obwinionego kwotę 30 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Z uwagi na przeprowadzoną wyżej argumentację Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.